

MGODNJA DEVICA.

Katoliški cerkveni list.

№ 12.

V Četertik 21. Sušca.

1850.

Izlaganje Lavretanskih litanij.

(Dalje.)

Devica mogočna, za nas Boga prosi! „Serčno ženo kdo bo našel? Čez to, kar je iz daljniga in iz zadnjih pokrajin, je njena cena“, pravi modri Salomon v prip. 31, 10. Toraj ni majhna hvala Božje matere, ko bo serčna in mogočna imenovana.

Mogočna je pa per Bogu; mogočna je čez hudiče, ktere premaga; čez malike, ktere razdene; čez krive vere, ktere pokonča.

a) Mogočna je per Bogu, ker njena priprošnja per Bogu tolikanj premore.

Sv. Terezija je rekla: „Kristus v nebesih rad usliši prošnje s. Jožefa, svojiga videzniga očeta, kar sam po svoji skušnji vé, ker mu je bil na zemlji pokorin“, kakor se bere per s. Lukeži 2, 51. „In jima je bil pokorin“, namreč Marii in Jožefu; kolikanj raji bo Devico mater uslišal, od ktere je toliko postrežb ne le v otročjih letih, temuč ves čas svojiga življenja prejel? In zato cerkev bolj pogosto Marijo prosi, kakor druge svetnike. V litanijah vsih svetnikov jo trikrat pokliče: „Sveta Marija, sveta Mati božja, sveta devic Devica“. In ss. očetje v svojih molitvah sebe in svoje bolj pogosto Marii devici, kakor drugim svetnikom, priporočajo.

b) Mogočna je čez hudiča. Ta prekanjeni sovražnik človeškiga rodu nam zmeram nove boje napravlja, zdaj se nas naravnost loti, zdaj nas z zvižjaci zalezuje. Strašni sovražnik zares, če svojo slabost pogledamo; ali pod varstvom Marije se ga ni bati. Ona ga ni le zmagala, ampak mu je tudi glavo sterla, ker od nje pravi s. pismo: „Ona ti bo sterla glavo“, t. j. tvoje zvižjace, tvoje hudobne misli bo razdajala. Marija je oblast satana premagala po Kristusu, kteriga je rodila. — Pa tudi zdaj se ima Marija nar večji moč čez gospodovavce tega temniga sveta, čez hudobne duhove v podnebjih, kteri se imena Marije, njeniga varstva in zgleda bolj bojijo, kakor vidni sovražniki obilnih vojsknihi trum: kakor se vosk staja pred ognjem, tako beže, kjerkoli večkrat spomin tega imena, pobožno priporočevanje in skerbno

posnemanje najdejo; tako učita s. Bernard in s. Bonaventura.

c) Mogočna je čez malikovanje, judovsko nezvestobo in krive vere, ktere so satanovo seme, ki ga je na božji njivi med pšenico zasejal. Zakaj božji zopernik je satan, in zaklet sovražnik človeškiga rodu. Bog je od začetka v človeške duše dobro seme čednosti vsejal, po kterih bi bili napeljevani. eniga Boga častiti, hudiga se varovati in dobro delati. Satan je pa nasproti v človeške duše vsejal pozabljenje na Boga, nagnjenje k hudimu, nevkretnost k dobri. Od tod je prišlo malikovanje na svet, in skorej ves svet je bil po zvižjaci goljufnih hudičev vero v praviga, ediniga Boga zamenil z malikovanjem in hudobnim častenjem več in krivih bogov. „Človek je lesu rekel: Moj oče si, in kamnu: Ti si me vstvaril.“ Jer. 2, 27.

Pa te goste in strašne teme je Marija devica prepodila, ker je svetu večno luč rodila, Jezusa Kristusa, Gospoda našiga, kteri je Judejo s čudeži, in z žarki evangelijskih nauk razsvitljeval; potem pa razposlal 12 apostelnov po vsem svetu, in človeški rod od častenja brezštevilnih krivih bogov in ostudnih šeg k spoznanju ediniga, praviga Boga perpeljal.

Seme satanovo so pa tudi krivoverci, kteri so si že od začetka cerkve na vso moč prizadevali, Marijo devico ob čast pripraviti. Devica mogočna je vse te sovražnike zmagala, razkropila, sterla, kar tudi žalostni konec nekterih zmed tih krivovercev priča.

Zatorej po pravici cerkev zmago presvete Device večkrat prepeva z besedami: Veseli se, Marija devica, vse krive vere si sama zaterla po vsem svetu. Zaterla jih je pa po mnogoterim načinu — ker je rodila „Resnico“, po kteri je bila zmota pregnana, in vsem krivim veram smert napovedana — ker je vojvoda teme poteptala, kteri je začetnik vsih krivih ver — ker zagovarjavce vere in učnike, kteri se zoper krive vere pogumno vojskujejo, sosebno podpera, in tako s svojim zasluženjem in s svojo priprošnjo krivoversko nezvestobo zaverne in zatre.

Iz tega se da spoznati mogočnost Device, Božje matere, ktera je bila s toliko sovražnimi trumami ob-

dana, pa je bila zmeram in bo kakor solnce, do kteriga strel ne perleti; kakor demant, kteriga nobeno zelezo ne okruši; kakor skala v sredi morja, ktere nobeni valovi ne premaknejo.

Zatorej o Marija! za Bogam nar mogočnisi Devica, prosim te, bodi moja varhuja in pomočnica zoper vse sovražnike telesa in duše, v življenji in v smrti. Devica mogočna, za nas Boga prosí!

(Dalje sledi.)

Veliko je poklicanih, pa malo izvoljenih.

Petnajsti Avgust tega leta se je blizal in z njim se je blizal lepi praznik vnebovzvetja Marije, ko je neki pobožni mož v velikim mestu Parizu, ki je tudi predsednik neke dobrodelne družbe bil, sam per sebi premišljeval, kako bi ta lepi praznik presvete device nar lepsi obhajati zamogel. Prišel je tedej na to v resnici dobro misel, nekoliko število mladih ljudi, ki so zgoljudje njegove družbe bili, na Mariini praznik okoli mize Gospodove zbrati. Kaj bi tudi nebeski kraljici ljubši biti zamoglo, kakor če ljudje per svetim obhajilu z njenim božjim sinom v živo zavezo stopijo, ker se le potem ona prav za prav njih nebeska mati postane? In kaj je tudi za farno sosesko bolj zbudljivo in lepsiga izgleda polno, kakor če se o praznikih veliko pobožnih duš okoli mize Gospodove zbere? Razposlal je tedej ta pobožni mož naglo svoje povabljenje na vse tiste može in mladence, ktere si je k lepi pobožnosti izvolil; ali kaj ker je izid le slabo njegovo željo dopolnil, zakaj le malo, malo povabljenih se je po njegovim poklicu ravvalo! Ja tako je: veliko, ja vsi smo povabljeni, ali le malo malo izmed nas jih poslušava bližni božji glas in ga vboga! Ali naš pobožni mož je imel tudi lepo premoženje; tedej je sklenil, na pobožno veselico v cerkvi tudi posvetno kratkočasnico svojim povabljenim napraviti, ter je v lepim oseneji svojiga saduiga verta dolgo omizje za osemdeset gostov pogerniti dal. Tako je namreč mislil ljubezin svojiga nebeskiga Odrešenika nar lepsi posnemati, de bi, kakor se je Jezus v cerkvi svojim gostam samiga sebe v dušno hrano dal, tudi on doma jih s telesno hrano nasitil in njih serce oveselil. Tode bolj vesel kakor je za ta obed vsiga obilno perpravljaj, toliko bolj ga je zdaj v serce zabolelo, ko je per dolgim omizji komej dvajset svojih povabljenih zagledal! Pa kakor blisk iz neba, mu Bog naglo njegovo žalostno serce potolaži, ter ga spomni na eno nar lepsih prilik našiga Zveličarja. Kadar je namreč evangelijski hišni Gospodar bogati obed perpravil, pa povabljenih noben ni prišel, je poslal po vsih ulicah in razpotjih, ter sklicaj vse uboge, krulove in bolne. Družba, ktere predsednik je nas pobožni mož bil, je tudi veliko revnih družin in sirotejev po mestu imela, ktere je z živem in drugimi potrebnimi rečmi zalagala. K tem je tedej hitro vse svoje strežje razposlal; in glej! kmalo se je toliko rahlih starčkov, v revšini zdihajocih očetov in mater, ubozih vdov, zapuštenih otrok in bledih bolnikov nabralo, de je bilo per dolgim omizji prostora premalo. To viditi, povabljeni gostje naglo odstopijo, ter novim povabljenam veseli svoje sedeže prepustijo: sami pa vzamejo vsakter skledico v roke in strežno rutico pod pasho, in se urno in radostno okoli mize sučejo, veseli, de zamorejo v osebi teh ubožcev Jezusu postreči, kateri jim je tudi v cerkvi per s, obhajilu s svojim lastnim mesam in s svojo lastno presveto kervjo

postregel. Prav lepo so pa tudi potem takim Jezusov izgled posnemali, ki nam ga je per zadnji večerji dal, ko je tudi sam svoje gorno oblačilo slekel, se s pertam opasal, in on, Gospod nebes in zemlje, svojim učencam noge umival. — Mi pa, ljubi braveri! se iz te pergodbe učimo, de ne bomo dalej terdovratno in ošabno svojih uses božjemu glasu zaperali, ki nas vabi k pokori in po pokori k mizi Gospodovi, de bi kje drugi nam perpravljenih sedežev per nebeski večerji ne posedli, mi pa v zunanjo temo pah-njeni ne bili, kjer bo jok in škripanje z zobmi: zakaj „veliko je poklicanih, pa le malo izvoljenih.“

K—.

Otroci, duhovski učenci svojih starišev.

Rajni Sekavski knezoškof, preblaziga spomina, Roman Sebastian, so bili, kakor vsiga dobriga sploh, tako tudi šol in otrok posebno goreč prijatelj. Kadar so ob času duhovskih vadb (Exercitien) veliko duhovnov okoli sebe zbranih imeli, jim niso nobene stvari bolj perporočali, kakor šole in otroško izrejo. Ko sim v jeseni leta 1847 tudi jaz nepozabljivo srečo imel, z mnogimi drugimi duhovnimi naše Lav. škofije teh duhovskih vadb se vdeležiti, so per slovesu tudi z nami, kakor s svojimi lastnimi duhovskimi sinovi se od raznih reči pogovarjali, nam pa vender šole s posebno gorečo besedo perporočali, ter blezo takole besedili: Moji ljubi gospodje! časi, v kterih živimo, so žalostni; prišli pa bojo še hujši. Mi se le na pragu strašnih prevratov in grozovitnih dogodb stojimo. Jaz sim že star in ves rahel; z eno nogo že tako rekoč v grobu, pa če mi Bog še kake dve leti, ali tudi le eno leto živeti da, bi utegnil še sam začetik teh groznih časov doživeti *). Jaz ne zaupam več, de bi zamogli mi sedanji rod iz njegove pregrešnosti še zdramiti, in ga nesreče oteti, ki mu že tako blizo žuga; zakaj prepričan sim, de pravični Bog strašni pregrehi, s ktero sedanji ljudje Njega in Njegoviga Kristusa zaničujejo in zasmehujejo, dalej perzanašati ne more; prišel bo in bo v strašnih pergodbah z nami govoril! Per vsim tem pa vender odrašenih ljudi tudi v svojim dušnim pastirstvu pozabiti ne smemo. Eniga ali družiga še s svojimi pridigami poboljšamo, večidel pa ostane kakoršni je. Sicer je žalostno to misliti, pa prenarediti se vender ne da; ali boljšim prihodnjim časam pot perpraviti, si moremo iz vse svoje moči in brez utruđenja perzadevati, ter per otrocih posebno v šoli začeti. Ne bodite nikoli pretrudni, k otrokam v šolo iti; tiste ure naj se vam nikoli ne milijo, ki jih v šoli dopernesete: noben čas ni boljši obrnjen, kakor tisti v šoli. — Pa tudi perpravniši poti do serca starišev ni kakor po otrocih. Otroci, vsi priprosti in nedolžni, molčati ne znajo, ampak imajo vedno serce na jeziku. Karkoli bote otrokam v šoli povedali, bodite si svesti, to vse bojo tudi stariši zvedili od besede do besede; otroške besede pa neko posebno moč čez serce starišev imajo. Ako bote v šoli kako pregreho grajali, ki je med ljudstvom v navadi, bodo otroci, kakor hitro jo bojo doma zapazili, na en-

*) Kako resnično so mož božji znamenja časa tolmačiti umeli, se je kmalo pokazalo. Komej pol leta pozneje, v Sušcu 1848 so že res strašni prevrati čez Evropo perhruli. Prekucija se je tudi v Gradec vgnjezdila, in pobožnemu škofu še zadnje dni življenja mnogo žalosti dodjala. Umerli so namreč 27. Malotravna 1848. V „Drobtinah“ l. 1849 najdeš njih življenje lepó popisano.

krat začeli: „to in to so nam g. katehet v šoli povedali.“ Staršev bo pred svojimi otroci sram, in več bo zdala otroška beseda, kakor pa njihna. In ako bojo otroci po vašim napeljevanji doma lepó pokleknili in pobožno v jutro in na večer molili, bo to posvetnim starišem, ki se morebiti nikoli na molitev ne zmislijo, bolj globoko v serce seglo, kakor če bi jim vi cele ure še tako lepo pridigovali. De, ljubi gospodje! le otroke, le otroke vam perporočim! Tako dolgo si perzadevajte, de se bojo otroci v Kristusa zaljubili, in ne bo se vam treba bati, de bi se potem odrašeni v ta svet zaljubili.“ — Per enaki perložnosti so drugokrat tole pergodbico povedali, ki tudi sem sliši: Imela je imenitna gospóda maliga fantiča v šoli, ki je svoje učnike, posebno pa kateheta neskončno rad ubogal. Ali njegovi stariši doma niso na duhovne veliko porajtali in tudi na cerkev ne. Jedli so, kakor je že zdaj navada, tudi vse petke in postne dni mesó, kakor Turki in neverniki. Permerilo se je, de so katehet ravno neki petek tretjo cerkveno zapoved razlagali. Kakor vselej, je tudi danes fantek vse pridno zamerkal. Opoldne so bile po navadi spet mesene jedi na mizo pernesene: fantek pa se stanovitno brani kej okusiti. En čas se pričijoči čudijo, kako de fantek danes nič jesti noče; potem ker so mislili, de je le kaka otroška terma, so ga vsi zapored kregati začeli. Zadnjič je fanteku le preveč: neka sveta gorečnost ga prešine in s éverstim glasom takole pové: „Gospod katehet so rekli, de je greh, če zdravi ljudje o petkih mesó jedo, de tako le Turki in neverniki delajo.“ — Vse pričijoče, posebno pa stariše je kar rudečica oblila, vsi so ustnice povlekli in kar eden ni več besedice čez to čmerknul. Ali kaj se zgodi? Prihodnji petek ni bilo več mesá na mizi in potem nikdar več.

K—.

Katoliški duhovin in sovladniški vojak.

V letu 1794 so Francozje dobriga kralja Ludovika XVI. umorili, vero zatajili, pravico zaterli, duhovne in vse kersanske poštene ljudi začeli klati in daviti. Iz velikiga mesta se je bogotajska povodinj razlila po deželi; povsod so požigali, ropali in prelivali nedolžno kri. — Tako globoko pogrezne človeštvo omika brez vere! — V mestecu Fegreaeu so bili ob nekim prazniku véni ravno v cerkvi pri božji službi zbrani, kar se v zvoniku znanje da, de se proti vasi dervi kardelo sovladuhov (republikancev). Pobožni mašnik je bil ravno odpovzdigoval, in vse ljudstvo je na kolénih molilo v Svetosti skritiga Boga. V cerkvi šum in krič vstane: otroci, žene, možje se zaženó proti dúrim; edini mašnik ostane neprestrašen pri oltarji. „Sveta daritev“ — reče ljudstvu — „se mora dokončati. Bog je med nami, ne bojmo se, molimo bratje!“ — Na to se sklone k oltarju, se skesano na persi terka, in zavzije teló in kri Zveličarja. V tem prileti otrok v cerkev in zavpije: „Ohranite si življenje, gospod oče! morivci bodo zdaj tú!“ Ravno de je bil duhovin mašno obleko slékel, pridirjata dva konjika k cerkvi. Duhovin hoče skoz žagrad ubéžati, pa odzunaj se sreča z dvema drugima vojakama, ki sta ga hotla ujeti. Ali duhovin se jima umakne, preskoči zid, in beži po polji. Republikanci se za njim dervé. Duhovin, urn in močin, jih kakih 100 korakov zadusti, priteče do réčice, skoči vanjo, in jo preplava. Ko se z brega ozre, že vidi vojaka, ki je za njim plaval. Ni družiga, kot zopet

se v beg spustiti, in tako pride na obrašen homec, kjer je bil že bolj varin pred naslednikom. Zasliši pa nekoga na pomoč klicati, in ozrevši se, vidi iz hriba vojaka, ki ga je preganjal, od vode na globoko zaneseniga, in se je že komaj nad vodo deržal. Mašnik božji ne razmišlja dosti: kar oherne se, leti k reki, se verže vanjo in plava tje, kjer se je konjik bil ravno kar potopil. K sreči je bil pravi duhovin tudi prav plavec. Potopi se enkrat, potopi drugič in tretjič, in, v svoje veliko veselje, zagradi utonjeniga, ter plava z njim na breg. — Treba je bilo pa še ne karmalo truda, de ga je zopet k zavednosti pripravil. — Kdo pa bo izrekel sterčenje vojakovo, ko je zopet oživel. Viditi se v rokah duhovna, kteriga je hotel umoriti, zavpije: „Je li to mogoče? Jez sim vas preganjal, jez vas hotel umoriti, vi pa meni življenje otéli?“ „Res je,“ odgovori mašnik. „Jez sim te s pomočjo božjo ohranil pri življenji. Ako me hočeš ubiti — tú me imaš! Uteči ti zdaj že ne morem.“ — „Bog me vári!“ zavpije dragonar, „rajši sam poginem, kakor de bi vam kej žaliga storil. Kakó nas vender zapeljujejo ti goljufi! Za terdno nam pravijo, de so naši duhovni nam nar hujši sovražniki, de so žejni kervi in maštvanja.“ „Zdaj tedej vidiš, ljubi moj!“ — reče mašnik — „če smo res žejni kervi in maštvanja. De sim ti življenje ohranil, sim le svojo dolžnost spolnil. Vsak verin mašnik, vsak práv kristjan bi ravno tako storil. Bodi pa Gospodu Bogu tudi ti hvaležin, in ne preganaj več ljudi, ki Bogu služijo — v Boga verjejo!“ Vojak vidi svoje tovarše prijezdariti, in prosi duhovna: „Skrite se v germe:“ moji tovarši se blizajo, in mi vojaki moramo pokorni biti. Ne bom pozabil vas — ne pozabil, kar ste mi rekli. Tako sta se razšla.

Prešernosti vganjati, in ob enim postiti se: — ali je to post?

To bi ne bilo post. Post mora biti pokoriven, to je s spokornimi deli sklenjen. S postam, kedar je res post, se božja jeza potolaži. Vemo, koliko sib je gospod Bog že poslal, nas k treznemu kersanskemu življenju, k modrosti zbuditi; ne vemo pa, koliko jih je še za nas prihranil. De bi bilo za konec kervavih tepežnic, je le težko upati, zaka po vsih velicih nesrečah, in znamenjih božje jeze, ki so se té dve leti razodevale, se je ljudstvo sploh le malo poboljšalo. Vemo pa vender in smo prepričani, ce je Bog tudi nar hujši kazni nam odpuščil, bi vender odjenjal in prizanesel, ko bi se mi v resnici poboljšali, in se sami pokorili in zatajevali s pravim postam, in z družimi pomočki sveta cerkve.

De bo pa pravi post, se je treba tudi vsaciga šumeciga razveseljevanja, hodi si s petjem, godbo, hrumečo družino, igro i. t. d., ali na drugo vizo, zderžati, in zraven del svojiga poklica resno misliti na zveličanje svoje duše. Sirokoustni zasnohovavei vsiga, kar je božjiga in cerkveniga, in utegnili kmal priti z vgovoram, de Bog ne tirja od človeka, de bi živel samotno kakor kert, se nertvil in merčvaril samiga sebe itd. itd., kakor so navajeni, in kakor jim njih zbégani tovarši in njih žolé narékvajo. Prasamo pa: „Če je nedolžni Jezus svoje brezmadežno telo tako terdo imel, de ga je 40 dni in 40 noči s postam brez vse jedi pokoril, ga skoz celo življenje vsim mnogim nadlogam podvergel, in nar na zadnje tako grenke bolečine nad-se razlil; se bo mar pa človeku njegovo telo

ktero je meso greha, in Bogu in svoji duši zmiram nasprotva, še smililo? Se li ne spodobi, da človek svoje telo, ktero hoče neumerljivo dušo pogubiti, terdo prime, in v ujzdi derži?

Sv. Bernard vsim človeškim počutkam post odloči, in pravi: „Naj se posti oko, ktero je dušo obropalo; naj se posti uho, naj se posti jezik, naj se posti roka, naj se posti tudi duša sama. Naj se posti oko zoper vidoželjne poglede in zoper vso prešernost, da se dobrovoljno poniža in v pokoro vklene, ktero se je hudovoljno in razujzdano ogledovalo. Posti se uho, ki je nečimurne marnje poslušalo, in bezi naj od vsiga, kar je vnečmarno, in ne gre k zveličanju. Posti se jezik zoper obrekovanje in godernjanje, zoper nepotrebne, nečimerne in kvantarske besede. Posti se roka zoper vnečmarno gibanje, pa še veliko bolj naj se posti duša sama zoper greh in lastno voljo.“

„Nikar tedaj ne zaničujte štiridesdanskiga posta — pravi sv. Ignaci — zakaj on je posnemanje tistiga, kar je Jezus za vas storil.“ „Drug čas v letu (kadar bi ne bilo zapovedano) se postiti, je čednost, in posebno plačilo zasluži: ob štiridesdnevskim postu pa se ne postiti, je smertni greh, zakaj to nar. sveteljši postava zapoveduje“ (sv. Ambrož). — Post je bil že v sv. raju zapovedan, pravi sv. Bazili. In to je lahko razumeti; zakaj, koga je bilo družiga, kakor nekaki post, da nista smela prva človeka od vseh dreves sadja jesti.

Razgled po kersanskim svetu.

Osnabrück. V pastirskim listu za post se bere: „Ni še Bogu dopadljivo slisati, kar nas toliko teži in kar mu vsako nedeljo in v vseh cerkvah potožujemo, namreč že več let zaželeno vravnava naše škofije in mirno vpe-ljanje sv. očeta v glavno mesto kersanstva. De se bo poslednje v času, ki ga je Bog odločil, zgodilo, o tem nikakor ne dvomimo; prvo upamo (sladki up!) in smemo, kakor se nam dozdeva, v pričujočim hipu bolj ko kdej upati; vendar nimamo glede izpeljave še nobeniga zanesljiviga poročstva, desiravno je pravičnost našiga ter-janja spoznana. De si tudi, naj nas nikar nič ne zader-žuje, Bogu tožiti, kar nam je na sereu, in zaupajmo v besede svojiga Gospoda in Zveličarja: Ne bi li Bog svojih izvoljenih, ki noč in dan k njemu vpijejo, opravičil, akoravno odlasa? Jez vam povem: Kmalo jih bo opravičil! (Luk. 18, 7. 8.)

Rim. Vse kaže, da se bodo sv. oče Pij IX. kmalo v Rim vernili. Kakor gre sploh po časopisih govorica in kakor je bilo v zboru 5. sušca v Portiči držanim sklenjeno, se ima veliki ali pa vsaj velikonočni teden zgoditi. Gotovo je, da so papež svojim ministram sporočili, da želé se pod avstrijsko, španjolsko, francosko in neapolitansko brambo na svoj sedež podati, ker se ljubi mir in zaupanje še nista v klaverne in zbegane sereca povernila. Se se vedno v Rimu hudodelstva dopernašajo in zasačeni v ječe vtikujejo. V pričnost papeža bo pa le tedej varna, ko se bo resno na povzdigo vere povsod sicer, posebno pa na Laškim mislilo in duh pravi-ga kersanstva oživil.

Laško. Sardinsko ministerstvo je 25. p. m. med drugim predlog storilo, da naj bi se razun nedelj in sedem drugih praznikov, vsi drugi prazniki odpravili, in da bi se zakon pred posvetnimi sklepal. — Iz tega se vidi, koliko de se cerkvi svoboda privoši. Povsod se antikrist kaže: „fremuerunt gentes, et populi meditati sunt inania; sed Dominus conturbabit eos“.

Marseille. Sv. oče Pij IX. so škofu tega mesta

pismeno svoje veselje in svojo zahvalo izrekli, ker je sploh Francosko in sosebno on ude Jezusove družbe, katerim so povsod vrata kazali in jih iz predrage domovine ssilo na ptuje gonili, prijazno sprejel in pod streho vzel. „Čedalje bolj“, se glasi v tem pismu, „spoznavamo, ko-liko de so francoski škofje nam in tem preganjanim sto-rili, s koliko gorečnostjo in pogumnostjo“.

Gradec. V Gradcu se je katoliško društvo sv. Pavla ustanovilo, in udje njegovi so si cerkveni list „Der kath. Wahrheit-freund“, ki je l. 1848 jel izhajati, zvolili, si v njem svoje misli in želje na znanje dajati in se vzajemno posvetovati. De se bo omenjeni list verlo obnašal, za slavo in krasoto Jezusove neveste na zemlji poganjal in v vsaki zadevi v svoji nalogi jako napredo-val, so nam porok sloviti možje, ki ga bodo s svojimi krepkimi sestavki in dopisi podpirali, kakor Dr. Schlör, Dr. in prof. Riedl, Dr. in korar Büchinger. Izhajal bo po prizadetji društva trikrat v tednu in svesti si njegove veljavnosti ga marljivim bravam živo perporocimo. Cena je po pošti za četert leta 1 gold. 12 kr. — Sliši se, da so Sekavski knezoškof v kratkim pastirske posveto-vanja naročili. Tudi se govori od ljudskih misijonov, ki so v našim veku tako potrebni. „Pa zdej“, so besede svetluga pastirja, „se kaže pomankanje misijonskih du-hovnov, ker Redemtoriste bolj na Bavarsko jemljó. Je-zuiti pa so po ptujim razkropljeni. Pravična kazin! Ka-kor v dneih Samuela bo beseda božja draga v deželi. In ako se hitro k Gospodu ne vernemo, zna kraljestvo božje nam vzeto in družimu ljudstvu dano biti. Danes, ko glas Gospodov zaslišite, ne oterpnite svojih sere! — Še jih je veliko visocih in nizkih med nami, ki se v svoji besni zmami z besedo in djanjem ustijo: Nočemo, da bi Kristus med nami gospodoval! Tedej in — zna-biti kmalo — vam On, ki ga bote klicali, poreče: Jez vas nočem slišati“. — Naj bi ta blagi pastir večkrat svoj glas povzdignil, gotovo jih je veliko, ki bi ga radi in s pridam poslušali!

Dunaj. 8. t. mesca so obhajali v stolni cerkvi sv. Stepana Dunajski knez in nadškof Vincenc Eduard spo-min petdesetletniga duhovniga pastirstva s slovesno sveto mašo, pri kateri je bilo 30 mestnih župnikov (fajmoštrov), več iz okolice in veliko redovnikov s križi in banderi pričujočih.

Iz Ogrov. Ladislaj baron Bemér, bivši katoliški škof v velikim Varadinu, ki se je ogerskiga puntavde-ležil, diktatorju Košutu poklonil in mu svojo vdanost očitno na znanje dal, njegove razglase okliceval in kri-žansko vojsko zoper Ruse pridigoval, je po poti milosti na 20 let v težko železje obsojen.

Iz Kine. Tudi na Kitajskim gre misijonski delo urno od rok, kar je posneti iz tega, da škofija od Nan-kina sama že šteje 70000 kristjanov. Misijonarjev je tu-kaj nekoliko nad trideset, ki so ali Frančiškanarji, Je-zuiti, Lazaristi, ali redovniki Marije porodnice in drugi svetni duhovni. Imá že tudi semenišče za 30 kitajskih mladenčev. — Iz vseh strani obširniga cesarstva hité ku-poma, možje in žené v krilo kersanske cerkve in dosti-krat bolj višiga pastirja serec zato, ker nima potrebnih evangelijskih delavcev. Tudi jim napotje dela dvojna zlo raz-irjena vera, mahamedanska in Confucijeva; od perve se jih sicer dá nekaj kerstiti, od poslednje pa dosihmal eló nič.

Poprerek. V nekatere slovanske liste se je pomota vmuznila, ne vemo kako, da bi bil slovesni misijonar Friderik Baraga Korošec. Mi tedej to pomoto popra-vimo, in naznanimo, da gospod Friderik Baraga je rojen v Trebnu na Dolenskim; tedaj pravi Krajec, in ne Korošec.